

FORTUNA ETA DESERAKIDA EDO DISKORDIYA

Bi pobrek atea jo
zien fortunari,
zerbait laguntza egin
zeikien berari;
eta goiko leiotik
diskordiak ala,
esan zien,—fortuna
etchian etzala,
bañan bera izanik
ondasunen jabe,
etzitula utziko
ezer eman gabe;
eta urrezko sagar
eder bat gañera,
bota zien biyari
ar zezaten bera.
Batek achiturikan
lurra jo bañan len,
esan zuben,—jabe ni
naiz emen frutaren;
eta bestia gora
begira zegoala,
noiz baño noiz beste bat
sortuko zan ala,
eta ikusirikan

etzala azaltzen,
eta leioan zana
barrenera sartzen,
esan zion aserrez
bere lagunari,
sagarraren erdiya
emateko ari:
besteak ez arturik
eskaera ontzat,
esan zion, etzala
sagarra bientzat,
eta artatik gogor
eldurik alkarri,
borrokako gaiean
ziranean jarri,
ikusirik gizon bat
beretatik alde,
gizon berari biyak
egin zien galde,
ia arrazoya an
biyetan nork zuben,
eta gizonak nola
naskera nai zuben,
esan zion, arrazoi
an biyak zutela,
batak ainbat besteak
ere bazubela;
eta artaz berriro
eldurik alkarri,
eta gogor borroka
ziranean jarri,
erori zitzaioten
beren sagar ona,
eta ura jaso ta
gorderik gizona,
arkitu ziran gero
alkarpuskatuta,
eta zuten urrezko

sagarra galduta.

.
 Onek erakusten du
 ez-baiak zer diran,
 oetatik zer lanak
 echeratzen diran;
 gelditu litezkenak
 beren gauzen jabe,
 arki litezkeala
 gero ezer gabe.

RAMON ARTOLA.

EGUERRIYETAN

Ez aitik,
 Ez amik,
 Gosiak,
 Oñ utsik,
 ¿Utziko
 Al degu
 Aur ori
 Bakarrik?

*

Alargun
 Triste bat
 Ara non
 Dagon or,
 ¡Ez senar,
 Ez seme,
 Ez aitik,
 Ez ñor!

. !

ANTONIO ARZÁC.

